

подъ кожата му, разшава се и начна тъй жално и и бърже да говори, като че се приготвяхъ да го рѣгнѣ съ ножъ въ сърдцето. И не се съгласи да ме послуша до като азъ прѣдъ очитѣ му не навряхъ иглата въ моята рѣка; тогасъ той разумѣ че нѣмамъ намѣрение нито да го мѣчѣ, нито да го коля. На другия день той вече самъ ме моли съ знакове да повторѣ сѣщото дѣло, което се продължава до когато болкитѣ престанахъ. Скоро тѣ навикнахъ и начнахъ, слѣдъ като имъ вържемъ ранитѣ, да ни благодарятъ съ извѣстното движение на селямъ. Отъ найнапрѣдъ съ удивление глѣдаха сестритѣ, послѣ навикнахъ и станахъ наклонни къмъ тѣхъ, и сестритѣ ги обикнахъ еднакво съ своитѣ ранени. Друго какво може чловѣкъ да осѣща къмъ врагътъ ако не жалость, когато е той безсиленъ, осакатенъ и съвсѣмъ въ нашата власть. За чуденъе какъ нашитѣ добри солдати разбираха точно и вѣрно нашитѣ добри отношения къмъ раненитѣ турци, и никой отъ тѣхъ нито даже съ една дума не исказваше незадоволствие, по причина дѣто ние обръщаме внимание върху болнитѣ турци; напротивъ азъ много често слушахъ таквись разсѣждения по между имъ :

— Ние сме дома си, донесени сме при своитѣ си, а той въ чужда страна; па се грижи за своитѣ и за тѣхната земя, заради това трѣба да го пожалимъ. Освѣнъ това страхува се защото не познава нашитѣ обичаи, не може да говори нашенски. Нему е по-злѣ, отъ колкото намъ.

Тѣзи сѣ думитѣ на русскитѣ солдати; а ето и дѣлата имъ, които доказваха че тѣ не бѣха само прости фрази. Лѣжи раненъ въ двѣтѣ рѣцѣ турчинъ :